บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครูเอกชนกลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

จารุวรรณ ทรงศักดิ์ศรี[1*] และ ปิยะนาถ บุญมีพิพิธ[2]
[1]นักศึกษาปริญญาโท, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
[2] อาจารย์, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
Corresponding author E-mail: jaruwansongsaksri@gmail.com

วันที่รับบทความ (Received) 22 สิงหาคม 2567
วันที่ได้รับบทความฉบับแก้ไข (Revised) 16 ตุลาคม 2567
วันที่ตอบรับบทความ (Accepted) 26 ตุลาคม 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชนกลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 2) เปรียบเทียบบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน จำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา ประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นครู 136 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามที่มีค่าความตรง 0.80-1.00 ความเที่ยง 0.90 สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การตรวจสอบความแตกต่างรายคู่ด้วย LSD ผลการวิจัยพบว่า 1) บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน คือ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสอน และอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน เรียงจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย คือ ด้านจริยธรรมและความปลอดภัย ด้านการจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา ด้านการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ ด้านการวัดประเมินผล ด้านการสอนและการเรียนรู้ตามลำดับ 2) ผลการเปรียบเทียบบทบาทผู้บริหาร จำแนกตาม เพศ อายุ ประสบการณ์ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นระดับการศึกษา ที่พบว่า ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ ด้านการสอนและการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คำสำคัญ: บทบาทผู้บริหาร สมรรถนะดิจิทัลครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ROLE OF ADMINISTRATORS IN PROMOTING DIGITAL COMPETENCY OF PRIVATE TEACHERS IN KINDERGARTEN AND PRIMARY SCHOOL GROUPS UNDER THE OFFICE OF THE PRIVATE EDUCATION COMMISSION TALING CHAN DISTRICT, BANGKOK

Jaruwan Songsaksri[1] and Piyanart Boonmepipit[2]

[1] Master's Degree Student, Faculty of Education, Rajapruk University.

[2] Lecture, Faculty of Education, Rajapruk University.

Abstract

The objectives of this research were: 1) to study the role of administrators in promoting digital competency for private teachers in Kindergarten and Primary groups under the office of the Private Education Commission, Taling Chan District, Bangkok. 2) to compare the role of administrators classified by gender, age, education and work experience. The sample consisted of 136 teachers. The research instrument was a questionnaire with content validity of 0.67-1.00 and a reliability value of 0.90. The data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One-way ANOVA, and examining pairwise differences with LSD.

The research results are as follows: 1) The role of administrators in promoting digital competency for private teachers was overall at a high level. When classify by aspect, It was at the highest level in 1 aspect was the ability to use technology to promote teaching, and high level were 6 aspects ranking from the high to low were: Ethics and safety, Management of educational digital resources, Promoting and facilitating students, Communication and interaction, Teaching and learning 2) The comparing role of administrators classified by gender, age, work experience, They were not difference, classify by education level found that not difference except communication and interaction, Teaching and learning were significantly different at the .05 level.

Keywords: Administrator Role, Teacher's Competency, Office of the Private Education Commission

ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย

โลกในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง และมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ แบบก้าวกระโดด ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว ทำให้การเชื่อมต่อ และการเผยแพร่ทางการศึกษา วัฒนธรรม เทคโนโลยี สารสนเทศ สู่ยุคดิจิทัลอย่างรวดเร็ว ทุกประเทศในโลกจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น และเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของยุดิจิทัล ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่จะสามารถทำให้มนุษย์ในสังคมพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และสามารถปรับตัวให้ทันกับภาวะในยุคดิจิทัลนี้ คุณภาพของคน และเครื่องมือ เทคโนโลยี สารสนเทศที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพคน ต้องมีคุณภาพ เท่าทัน และได้รับการยอมรับว่า จะเป็นเครื่องมือที่

สำคัญในการพัฒนาคน เทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัล จึงมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากในระบบการศึกษา เรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ที่จะช่วยให้การศึกษามีการพัฒนาและเติบโตไปในวงกว้าง โดยสร้างความเท่าเทียมในการเข้าถึงข้อมูลความรู้ เทคโนโลยีถูกนำมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการวางรากฐานในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

ประเทศไทยมุ่งพัฒนาคนของชาติให้มีศักยภาพพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและอยู่ร่วมกันในสังคมที่เปลี่ยนแปลงนี้ได้อย่างมีความสุข กระทรวงศึกษาธิการ (2562) กำหนดให้มีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542, 2545, 2553 และ 2562 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2562) หมวด 9 ว่าด้วยเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา กำหนดให้รัฐต้องจัดโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศช่องทางและสื่อโทรคมนาคมเพื่อการศึกษาในการพัฒนามนุษย์ เพื่อการเรียนรู้ ในยุคสังคมข่าวสารเพื่อการแสวงหาความรู้และการศึกษาตลอดชีวิต และการจัดการเรียนการสอนของครู ที่ผู้บริหารต้องให้การสนับสนุน ส่งเสริม

บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลของครู ซึ่ง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2566) กล่าวว่า การสนับสนุนครูให้มีสมรรถนะดิจิทัล ผู้บริหารจะต้องปรับตัวเพื่อให้ทันกระแสการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล และโทคโนโลยี ด้วยเช่นกัน อันจะมีผลต่อการจัดการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ การบริหารจัดการสถานศึกษา ต้องสร้างการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดแก่ผู้เรียน สมรรถนะดิจิทัลของครู จึงจำเป็นสำหรับยุคดิจิทัลนี้ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) กำหนดว่า การจัดการทางการศึกษาในยุคปัจจุบันต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ผู้บริหารสถานศึกษา ครูจำเป็นอย่างยิ่งในการปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ เพื่อการจัดการการศึกษาในรูปแบบใหม่ จึงต้องอาศัยสมรรถนะดิจิทัลของครู เข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนรู้ การจัดการศึกษาในสถานศึกษา ที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการจัดการเรียนรู้มากขึ้น และให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น แต่จากรายงานประจำปีของ สำนักงานคณะกรรมการสงเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กรุงเทพมหานคร ไดสรุปผลการทดสอบ O-NET ในปี 2565 พบว่าในภาพรวม วิชาภาษาไทย ได้คะแนนเฉลี่ย 39.69 สังคมศึกษา ได้คะแนนเฉลี่ย 31.31 ภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ย 23.84 คณิตศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ย 20.12 วิทยาศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ย 26.68 จะเห็นว่าผลการทดสอบต่ำกว่าร้อยละ 50 ทุกกลุ่มวิชา อันเนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูไม่น่าสนใจ การใช้สื่อเทคโนโลยีในการสอนน้อย เนื่องจากครูขาดทักษะดิจิทัล สื่อเทคโนโลยีที่มีไม่ทันสมัย มีไม่เพียงพอ ผู้บริหารขาดการนิเทศติดตามผลการสอนของครู ทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนน้อย อันเป็นเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังที่ได้กล่าวมา

จากปัญหาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา “บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน กลุ่มอนุบาล-ประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” เพื่อนำข้อมูลในการวิจัย ไปสู่การพัฒนาทักษะดิจิทัลของครูและความสามารถในการใช้ดิจิทัลของครูในการสอน โดยเป็นแนวปฏิบัติและขับเคลื่อนการทำงานผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อผู้เรียน และสถานศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา และประสบการณ์ทำงาน

สมมติฐานของงานวิจัย

บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาและตัวแปร บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัล ตามแนวคิดของ สำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (2562) คือ 1. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการสอน 2. การสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ 3. การจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา 4. การวัดผลและประเมินผล 5. การสอนและการเรียนรู้ 6. การส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน 7. จริยธรรมและความปลอดภัย

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร ได้แก่ ครูสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา 216 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา 136 คน

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา ใช้ระยะเวลาในการวิจัย ในปีการศึกษา 2566

4. ขอบเขตด้านพื้นที่ สถานศึกษาเอกชนในสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ระดับชั้นอนุบาลและชั้นประถมศึกษา เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 โรงเรียน ประกอบด้วย 1. โรงเรียนจิตตเมตต์ 2. โรงเรียนอยู่เย็นวิทยา 3. โรงเรียนอนุบาลนกน้อย 4. โรงเรียนกุศลศึกษา 5. โรงเรียนวรรัตน์ศึกษา 6. โรงเรียนปิยะวิทยา-ตลิ่งชัน 7. โรงเรียนนิลประพันธ์ 8. โรงเรียนอนุบาลปษิตา 9.โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เค็นซิงตัน 10.โรงเรียนอนุบาลนานาชาติดับเบิลทรีราชพฤกษ์ 1. โรงเรียนนานาชาติฮัมมิ่งเบิร์ด 12. โรงเรียนอนุบาลนานาชาติต้าตี้ ธนบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ ครูในสถานศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา จำนวน 216 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูในสถานศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร กลุ่มอนุลบาลและประถมศึกษา จำนวน 136 คน จากการเปิดตารางเกรจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) และใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามสถานภาพครู ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน เป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 สอบถามบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน เป็นคำถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale)

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage)

2. วิเคราะห์ระดับการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบ บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน ตามความคิดเห็นของครู จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน ด้วยการทดสอบที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Least -Significant Different (LSD) เนื่องจากมีการเปรียบเทียบหลายคู่ และมีขนาดตัวอย่างแต่ละคู่ ไม่เท่ากัน และคาดว่าจะพบความแตกต่าง อย่างน้อย 1 คู่

ผลการวิจัย

1. วิเคราะห์บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชนกลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครูเอกชน ในภาพรวม

n=136

ข้อที่	บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครู	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ	อันดับ
1	ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสอน	4.71	.33	มากที่สุด	1
2	ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์	4.24	.35	มาก	5
3	ด้านการจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา	4.41	.31	มาก	2
4	ด้านการวัดประเมินผล	4.18	.32	มาก	6
5	ด้านการสอนและการเรียนรู้	4.15	.26	มาก	7
6	ด้านการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน	4.28	.32	มาก	4
7	ด้านจริยธรรมและความปลอดภัย	4.41	.32	มาก	3
	รวม	**4.34**	**0.21**	**มาก**	

จากตารางที่ 1 พบว่าบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.34, S.D.=.21) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด1 ด้าน คือ ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสอน ($\overline{X}$ = 4.71, S.D.=.33) และระดับมาก 6 ด้าน เรียงจากค่าเฉลี่ยมาก ไปหาน้อย คือ ด้านการจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา ($\overline{X}$ = 4.41,

S.D.=.31), ด้านจริยธรรมและความปลอดภัย, ด้านการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน, ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์, ด้านการวัดประเมินผล, ด้านการสอนและการเรียนรู้ ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน	สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม							
	เพศ		อายุ		การศึกษา		ประสบการณ์	
	t	sig	F	sig	t	sig	F	sig
ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสอน	.60	.55	.49	.14	1.46	.1.5	.92	.40
การสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์	.37	.71	1.98	.38	1.96	.05*	2.94	.06
การจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา	.39	.69	.96	.14	.15	.88	.87	.42
การวัดประเมินผล	.30	.77	2.03	.48	1.50	.14	.75	.47
การสอนและการเรียนรู้	-.66	.51	.74	.36	2.15	.04*	1.45	.24
การส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน	.58	.56	1.03	.98	.38	.71	.06	.95
จริยธรรมและความปลอดภัย	-.12	.91	.02	.19	.32	.75	1.47	.23
รวม	**-.09**	**.93**	**1.69**	**.142**	**1.57**	**.12**	**1.47**	**.23**

จากตารางที่ 2 พบว่าบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน พบว่า ในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ส่วนการจำแนกตามระดับการศึกษา ในภาพรวม และรายด้าน 5 ด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ และด้านการสอนและการเรียนรู้ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปผลการวิจัย

1. บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน คือ ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสอน และระดับมาก 6 ด้าน เรียงจากค่าเฉลี่ยมาก ไปหาน้อย คือ ด้านการจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา ด้านจริยธรรมและความปลอดภัย, ด้านการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน, ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์, ด้านการวัดประเมินผล, ด้านการสอนและการเรียนรู้ ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบบทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลให้ครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร พบว่าเมื่อจำแนกตามเพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน ในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่จำแนกตามระดับการศึกษา ในภาพรวมและ 5 ด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ และด้านการสอนและการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผล

บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมสมรรถนะดิจิทัลครูเอกชน กลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในยุคสมัยนี้ เป็นยุคแห่งเทคโนโลยี ยุคดิจิทัล กับการจัดการศึกษาทั่วโลกจำเป็นต้องจัดให้เท่าทัน การเปลี่ยนแปลงแห่งยุคสมัย เพื่อให้ผลผลิตทางการศึกษามีพัฒนาการที่รู้ สามารถ และ มีทักษะทางเทคโนโลยีดิจิทัลเท่าทันการศึกษาของนานาอารยประเทศ ซึ่งโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนในเขตพระนคร ที่เป็นเมืองหลวงของประเทศ ย่อมต้องถูกคาดหวังสูงว่าผู้เรียนควรจะต้องเก่ง และเท่าทันเทคโนโลยีดิจิทัล รวมทั้งโรงเรียนเอกชนที่มีการแข่งขันสูง ในการสรรหาผู้เรียนเข้ามาเรียน ดังนั้นความสามารถของผู้เรียน ที่โรงเรียนจะต้องส่งเสริมให้เก่งเทคโนโลยีไปด้วย จึงละเลยไม่ได้เลยที่จะต้องสนับสนุนครูให้ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสอน เพื่อให้ครูมีความรู้ ความสามารถ ทักษะ ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในการสอน จึงเป็นเรื่องที่จำเป็น และสำคัญที่ผู้บริหารจะต้องสนับสนุนครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิมาน กะริอุณะ (2565) ที่ศึกษารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับครูโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ที่พบว่า การพัฒนาสมรรถนะ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทราพร เยาวรัตน์ (2565) ได้ทำวิจัยเรื่องการศึกษาสมรรถนะและแนวทางการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของครูในสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า การศึกษาสมรรถนะดิจิทัลของครู ในสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกรายด้าน พบว่า

1. ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสอน อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนเอกชนกลุ่มอนุบาลและประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชนเขตตลิ่งชัน มีการพัฒนาครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการการเรียนการสอน มากขึ้น ดังจะพบว่า มีการอบรม ให้ครู สนับสนุนให้ครูแลกเปลี่ยนความรู้ต่อกัน ช่วยเหลือกัน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมประสบการณ์เสนอต่อผู้บริหารอยู่เสมอ และ ผู้บริหารโรงเรียนเอกชน เขตตลิ่งชัน ให้ความสำคัญกับการพัฒนาครูให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสอนทำให้ครูแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภกฤต ดิษฐสุวรรณ (2566) ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครู เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการสุวรรณภูมิ ผลการวิจัย พบว่า สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครูเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุด

2. ด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนเอกชน ให้ความสำคัญกับการมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ ต่อกันที่ดี ทั้งผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ปกครองนักเรียน ส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนเพิ่มขึ้น การพัฒนา ให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ปกครอง

ย่อมสร้างความพึงพอใจ ให้ผู้ปกครอง ผู้บริหารจึงมุ่งใช้เทคโนโลยี สารสนเทศ ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการสอนของครู ให้ทันสมัย เป็นที่พึงพอใจของผู้เรียน ย่อมส่งผลต่อผู้ปกครองที่มีความพึงพอใจต่อโรงเรียนด้วย การจัดกิจกรรมการสอน กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จึงต้องมุ่งจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เป็นที่ประจักษ์ ดังนั้นครูต้องมีความสามารถในสอน และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ด้วยความสามารถในการนำเสนอ โดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศ หลากหลายช่องทาง เพื่อจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rodrigucz (2017) ได้ทำการศึกษาเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา และพัฒนานักเรียน พบว่า การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดการศึกษา เป็นสิ่งแรกที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเป็นสิ่งที่ยกระดับครูให้ประสบความสำเร็จในการ จัดการเรียนการสอน ประสิทธิภาพของการสื่อสารปฏิสัมพันธ์ จะทำให้ครูมีการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มความสามารถของสังคม ในการวางรูปแบบองค์การศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และการถ่ายทอดวัฒนธรรม นักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ต้องการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นอย่างมากที่สุด

3. ด้านการจัดการทรัพยากรดิจิทัลทางการศึกษา พบว่า ในภาพรวมอยู่ใน ระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนเอกชน เป็นโรงเรียนที่ต้องหารายได้ของตัวเอง เงินสนับสนุนจากภาครัฐไม่เพียงพอ จึงต้องบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอย่างประหยัด และคุ้มค่าที่สุด โดยเฉพาะทรัพยากรทางเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีราคาสูง การบริหารจัดการต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพสูงสุด โดยการบริหารบริหารทรัพยากรดิจิทัล ที่ผู้บริหารมุ่งให้ครู สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัล มาใช้กิจกรรม ในโรงเรียนได้อย่างเหมาะสม สามารถในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัล มาใช้ในการสอน การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรได้ รวมทั้งสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ในการส่งเสริมทักษะทางดิจิทัล ระหว่างครูด้วยกัน เพื่อคุณภาพการเรียน การสอน การจัดกิจกรรมประสบการณ์ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์เป้าหมาย โดยการที่ครูได้รับการสนับสนุนให้มีความสามารถในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัล มาใช้ในการทำงานของโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรัชญนันท์ นิลสุข (2566) กล่าวว่า การจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศกลายเป็นเรื่องสำคัญในการบริหารจัดการสมัยใหม่ ที่ต้องนำเอาเทคโนโลยีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ ในการแข่งขัน ทั้งในด้านธุรกิจ การค้า หรืออื่น ๆ การบริหารจัดการองค์กร การพัฒนาบุคลากร การศึกษา สาธารณสุข ฯลฯ ในทุกสาขาต้องมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้อย่างแน่นอน และสอดคล้องกับแนวคิดของ Druck (2006) กล่าวไว้ว่า การจัดการดิจิทัล เป็นการทำงานที่สำคัญ เพื่อให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กร ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ทางการจัดการ โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

4. ด้านการวัดประเมินผล พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารส่งเสริมครูใช้ กระบวนการวัดผล ประเมินผล เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถ พัฒนาการของผู้เรียนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เป้าหมายของหลักสูตร ส่งเสริมให้ครูใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการแจ้งให้ผู้ปกครองทราบด้านพัฒนาการของผู้เรียนได้ สนับสนุนครู ให้มีความรู้ ความสามารถในการวัดผล ประเมินผล เพื่อทราบความรู้ ความสามารถ พัฒนาการของผู้เรียน โดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นเครื่องมือ ผู้บริหารมีการตรวจสอบการวัดผล ประเมินผล ตามจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจน ว่าผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา แขมมณี (2560) ที่กล่าวว่า การวัดผลทางการศึกษา เปนกระบวนการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผูเรียนนิยมวัดผลการเรียนรู เปน 3 ดานคือ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภกฤต ดิษฐสุวรรณ (2566) ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครู เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการสุวรรณภูมิ

ผลการวิจัย พบว่า 1) สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครูเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการสุวรรณภูมิ ในภาพรวมพบว่า มีสภาพจริงอยู่ในระดับมาก

5. ด้านการสอนและการเรียนรู้ พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูจัดการเรียนการสอน จัดประสบการณ์ ให้กับผู้เรียนผ่านกิจกรรมทั้งใน และนอกห้องเรียน โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ให้มีความน่าสนใจ ครูได้รับการสนับสนุนให้มีความรู้ ความสามารถ ด้านเทคนิคการสอน การจัดประสบการณ์ในผู้เรียนได้ อย่างมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ พัฒนาการตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผู้เรียนมีพัฒนาในทุก ๆ ด้าน อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Rodrigucz (2017) ได้ทำการศึกษาเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการศึกษาและพัฒนา พบว่า การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดการศึกษา เป็นสิ่งแรกที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเป็นสิ่งที่ยกระดับครูให้ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอน ประสิทธิภาพของการสื่อสารปฏิสัมพันธ์ จะทำให้ครูมีการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มความสามารถของสังคมในการวางรูปแบบองค์การทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และการถ่ายทอดวัฒนธรรม นักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ต้องการพัฒนาด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นอย่างมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภกฤต ดิษฐสุวรรณ (2566) ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครู เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการสุวรรณ ผลการวิจัย พบว่า 1) สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครูเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการสุวรรณภูมิ ในภาพรวมพบว่า หลังจากทดลองใช้รูปแบบแล้วในภาพรวม สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครูอยู่ในระดับมากที่สุด

6. ด้านการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารสนับสนุนให้ครู จัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดประสบการณ์ ที่สามารถพัฒนาผู้เรียนทั้งความรู้ ทักษะ เจตคติ ได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดประสบการณ์ โดยสามารถทำหน้าที่เป็น โค้ช ช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน ตามความสนใจของผู้เรียน สิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมประสบการณ์ มีเพียงพอ และ ตรงตามความต้องการ ส่งผลให้ครูจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เกิดผลดีต่อผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิจารณ์ พานิช (2557) ว่า การพัฒนาการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมอง 5 ด้าน ไม่ดำเนินการแบบแยกส่วน แต่เรียนรู้ทุกด้านไปพร้อม ๆ กัน หรือที่เรียกว่าเรียนรู้แบบบูรณาการ และไม่ใช่เรียนจากการสอน แต่ให้เด็กเรียนจากการลงมือทำเองซึ่งครู มีความสำคัญมาก เพราะเด็กจะเรียนได้อย่างมีพลัง ครูต้องทำหน้าที่ ออกแบบการเรียนรู้ และช่วยเป็น “คุณอำนวย” หรือเป็นโค้ชให้ ครูที่เก่ง และเอาใจใส่จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ลึกและเชื่อมโยง นี่คือ มิติ ทางปัญญา และสอดคล้องกับแนวคิดของ ศศิรดา แพงไทย (2559) ได้กล่าวไว้ว่า บทบาทของผู้บริหารเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้น ส่งเสริมให้การบริหารงานในบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารประสบผลสำเร็จ ซึ่งบทบาทผู้บริหาร สถานศึกษาเพื่อการปฏิรูปการศึกษาโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ สร้างขวัญและกำลังใจแก่ครู เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ

7) ด้านจริยธรรมและความปลอดภัย พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ให้มีแนวปฏิบัติ ในการจัดกิจกรรม ในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัล ในการเรียนการสอน ที่ให้ผู้เรียนมีความตระหนักด้านความปลอดภัย เป็นหลัก โดยครูสามารถเผยแพร่แนวปฏิบัติที่ดีในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ดิจิทัลร่วมกัน จนสามารถพัฒนาเป็นวัฒนธรรมของโรงเรียนได้ พร้อมกับที่ผู้บริหารมีการตรวจสอบ ดูแล ให้ครูเป็นแบบอย่างที่ดีกับผู้เรียน ทั้งด้านการมีคุณธรรม จริยธรรม ทางเทคโนโนโลยีสารสนเทศ นำมาสู่การจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมประสบการณ์ ที่ใช้เทคโนโลยี

สารสนเทศ ดิจิทัล ที่เน้นความปลอดภัย ให้ทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เอม อัชฌา (2557) ที่กล่าวว่า การจัดสภาพแวดล้อมด้านความปลอดภัยในโรงเรียน ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย ใช้งานได้ไม่ชำรุด มีจำนวนเพียงพอ ไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นรีกานต์ ทำมาน, สุมาลี ศรีพุทธรินทร์, และจารุวรรณ เขียวน้ำชุม (2564) ได้วิจัยเรื่อง สภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์และแนวทางพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันของทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัล สำหรับครู โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ครูสามารถ นำผลการวิจัยไปใช้ในการศึกษา เพื่อพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของตนเอง เพื่อนำสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพ

2. ผู้บริหารสถานศึกษา สามารถ นำผลการวิจัยไปใช้ในการกำหนดบทบาท และแนวทางการปฏิบัติงาน เพื่อการบริหารวิชาการ บริหารบุคคล ในการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และดิจิทัล เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน

3. หน่วยงานต้นสังกัด สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการกำหนดนโยบาย ในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ บริหารวิชาการ เพื่อพัฒนาผู้บริหาร พัฒนาครู และพัฒนาผู้เรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหาร ที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของครู ในสถานศึกษาเอกชน

2. พฤติกรรมผู้นำในการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลให้ครู ที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของครูเอกชน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). *แนวทางการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาให้คณะกรรมการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา ตามกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ทิศนา แขมมณี. (2560). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

นรีกานต์ ทำมาน, สุมาลี ศรีพุทธรินทร์, และจารุวรรณ เขียวน้ำชุม. (2564). *สภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์และแนวทางพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร)

ปรัชญนันท์ นิลสุข. (2566). *การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บโดยครูต้นแบบ.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาควิชาครุศาสตร์เทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ภัทราพร เยาวรัตน์. (2565). *การศึกษาสมรรถนะและแนวทางการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของครูในสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1*. (การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2566). *เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหาร.* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

วิจารณ์ พานิช. (2557). *การสร้างการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิมาน กะริอุณะ. (2565). *รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับครูโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร.* (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุทธยา)

ศศิรดา แพงไทย. (2559). บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย, 6*(1),7.

ศุภกฤต ดิษฐสุวรรณ. (2566). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ของครูเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการสุวรรณภูมิ. *Journal of Roi Kaensarn Academi, 8*(2)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). การพัฒนารูปแบบการนิเทศการสอนภาษาไทยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4. *วารสารวิชาการแสงอีสาน, 20*(2)

เอม อัชฌา. (2557). *ความปลอดภัย.* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

Druck, P.F. 2006). *Management: Tasks, Responsibilities, Practices*. New York: Harper Collins,

Krejcie & Morgan. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement, 30*(3), 607 – 610.

Rodrigucz.F. (2017). Relation between social environmental responsibility and performance in hotel firms. *Hospitality Management,* 26, 824-839.